

GERİ DÖNDÜN MÜ?

Şadi Kocabaş

- Salondaki yağlıboya tablolarımı, mutfakta mırıldandığım şarkıları, kitap okumadan uyuyamadığımı fark etmeyebilirdi ama kırık bir kalple yaşadığımı hissetmesini beklerdim.

Özenle tasarlanmış bir yüz, ölçüleri kusursuz bir beden; karnından sırtına doğru açıktan koyuya bal rengi, yumuşacık tüyler. Oğlum, arkadaşım, yakışıklım... Konuşabilseydi eğer, bana ne diye seslenirdi acaba? Anneciğim? Koruyucu meleğim? ya da sadece: Banu...

İki yıl kadar önceydi. Akşamüzeri. Annesi arabaların altında ezilmiş küçücük bir bebek. Şaşkın ve perişan. Veterinere götürdüm. Önümüzdeki üç hafta boyunca sadece sütle beslemem gerekiyordu, ardından kuru yiyeceklere geçtik ve tabii bütün aşılarını da sırasıyla yaptırdım... Gelin görün ki en iyi mamalarla beslediğim, şampuanlarla yıkayıp taradığım, geceleri koynuma alıp yattığım Bezgin; -beni bile- bu genç, güzel ve bakımlı kadını terslemekten çekinmiyordu... Okşanmayı, hele hele kuyruğuyla oynanmasını pek istemiyordu.

Ona "Bezgin" ismini verdiğim sıklıkla büründüğü, her şeyden bıkmış hâliinden değildi sadece, bir de günün çoğunu uykuyla ya da uyur gibi tembellik ederek geçirmesindendi. Uyuklamıyorsa pervaza yerleşip pencereden gökyüzündeki ışık oyunlarını seyre dalıyor, balkondaki rüzgârgülüyle dalaşıyor; oyun parkındaki çocukların, kedilerin senfonisine cılız ve ağlamaklı seslerle eşlik ediyordu. Akli orada kalıyordu herhâlde. Öylesi zamanlarda, o miskin ve üşengeç hâline bakmaksızın kapıyı bir an aralık bulsa hemen sıvıacak gibi geliyordu bana. Kaçıp gitmesinden endişe duyuyordum. Daha doğrusu, gidip de bir daha gelmemesinden...

Hayatımı sevgili sarmanımla birlikte geçirmeye başlamadan öncesiydi. Erol'un telefonlarına başka kadınlardan gelen mesajlar, üstündeki yabancı parfüm kokuları, eve sık sık gece yaruları gelişi... Kaç kez yaşadım bu tekrar eden acıyı, anımsamıyorum. Annemlere sığındım her tartışmadan sonra, çaresiz. Benden beklenen, içime atmak ve unutmaktı belki. İhanet affedilir bir şey değildi oysa. Unutmayı denedim. Bir daha, bir daha, her seferinde. Uykularım paramparça olmuştu. Beyaz bir at alıp götürürdü beni, başımın üstünde dönen kuş sesleriyle... Rengârenk çiçeklerle bezeli bir yoldan geçerdik, dipsiz bir ormana girer ve beni sırtından atıp karanlığın ortasında kaybolurdu. Kendimi bir başına kalmış bulurdum. Yerlere saçılmış ölü kuşlar görürdüm. Ağlayarak uyanırdım.

Ortak bir yönümüz vardı, ikimiz de yeri doldurulmaz şeylerimizi kaybetmiştik: O, daha üç haftalıkken annesini; bense evliliğimi, aşka inancımı... Ancak bundan sonrasında acılarımızı sarabilir, birlikte huzurlu bir hayat sürebilirdik değil mi? Okuldan eve özlemlerle, heyecanla geliyor; içeri girdiğimde onu karnı tok, uzanmış keyif yaparken bulduğumda kalbime ferahlık doluyordu. Bezgin; sokulgan değildi, mesafeliydi ama beni görünce kendini iyi hissettiğini bakışlarından, dikleşmiş kuyruğunu hafif hafif oynatmasından anlıyordum. Anlıyordum, evet: Apansız çekip gidinceye kadar...

Kelimelere dökemediği şeyler mi vardı? Bahçede oynayan kedilerden davet mi alıyordu, özgürlük tutkusu muydu bizi ayıran? Koltukların altlarına, dolapların diplerine... her yere baktım. Sitede kapısını çalmadığım daire kalmadı. Güvenlik görevlisi, "Dolaşır gelir hocam, meraklanma" dediğinde inanmak istemiştım. Marketin camına, blok girişlerine, asansörlere kayıp ilanları astım. Yok, yok, yok. Beş gün oldu, hâlâ dönmedi. *Oysa ben; bütün hatalarına rağmen kim bilir kaç kez Erol'a, evime, bin bir ümitle geri dönüp ona bir fırsat, bir fırsat daha vermişim.*

Bir cumartesi günü kurs bitmiş, okuldan arabamla eve gidiyordum. Telefonum çaldı: "Hocam, müjde! Döndü seninki. Kapının eşiğinde bekliyor." diyordu yan komşum. Oluk oluk Fenerbahçe-Galatasaray derbisine akan ateşli taraftar konvoyunun arasından dörtlüleri yakarak hızla geçtim. Alelacele sitenin otoparkına daldım. En hızlı parmaklarımla asansörü çağırdım. Dairemin kapısındaki "Hoşgeldiniz" yazılı paspasa kıvrılmış uyuyordu gerçekten. Canım oğlum benim, geri döndün öyle mi?

Heyecandan elim ayağıma dolaştı. Fırlattım ayakkabılarımı bir kenara. Sımsıkı kucakladım. Zayıflamıştı, o mis kokan ipeksi tüyleri kir içindeydi. Öptüm onu, öptüm, öptüm kokladım. Sevdim, sevdim, sevdim...

Sevdim, evet: Koluma acımasız bir tırmık atıncaya kadar...